SÁCH HỒNG

IN LẦN THỨ BA

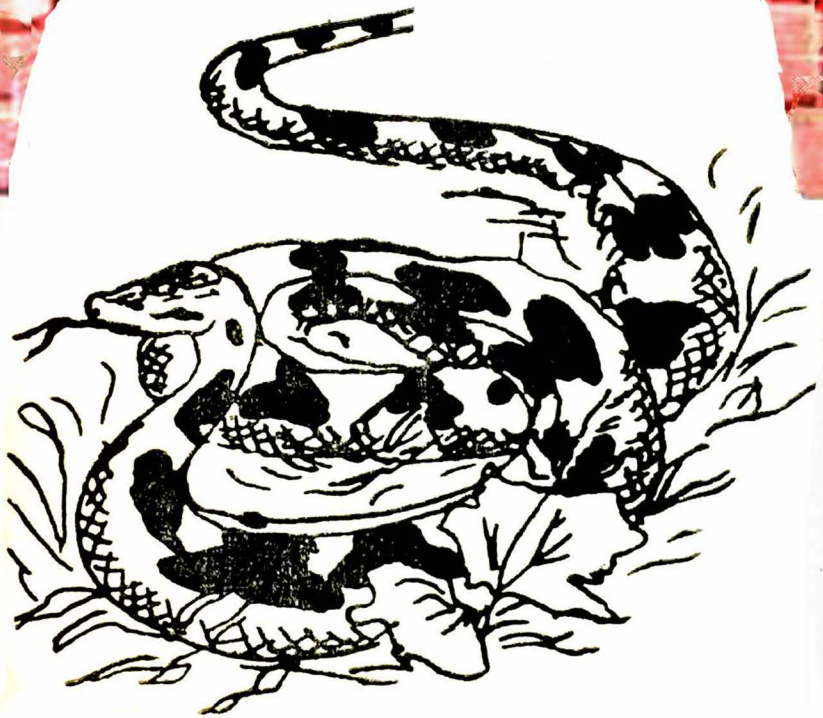

HOÀNG TỬ TRĂN

Phỏng tác của HỒNG-NGUYÊN

PHƯƠNG GIANG

HOÀNG TỬ TRĂN

Phỏng tác của HỒNG NGUYÊN

HOÀNG TỬ TRĂN

Phỏng tác của HỒNG NGUYÊN

NGÀY XƯA, ở một nước nọ, có một ông vua rất nhân-đức nhưng lại hiếm-hoi. Nhà vua tuy đã ngoại lục tuần mà dưới gối chưa hề có lấy một mụn con để vu cảnh già. Ngài buồn lắm ; những khi tan chầu, Ngài thường thơ thẩn hoặc trong ngự-uyển, hoặc trên những đồi núi quanh kinh thành...

Một hôm, trên một cái đồi xinh xẻo trong một bụi rậm. Ngài chợt trông thấy một ổ rắn, trong đó những con rắn con đang uốn mình quấn lấy mẹ một cách âu yếm. Dường như cả đàn rắn đang triền-miên trong hạnh-phúc, đến nỗi có người đến gần mà chúng cũng không biết... Ngài

đứng lặng giây phút ngắm-nghía cái cảnh tượng yêu-đương chứa chan hạnh-phúc của loài vật. Rồi sợ làm kinh-động chúng, Ngài thất-thiểu cất bước qua khỏi bụi đó. Lòng buồn mênh-mông... Ngài nghĩ thầm : Thân ngồi trên ngôi báu, giầu có nhất nước, ăn miếng ngon, mặc của tốt, thật chẳng còn thèm thuồng, tha-thiết gì hết. Thế mà vẫn thấy cực lòng chỉ vì chưa có chút con để biết thế nào là tình yêu đương con cái. Ngài thấy cuộc đời thiếu-thốn cái gì... Càng về già. Ngài càng thấy buồn thấm thía. Trong lúc quá tưởng vọng, Ngài có ý-nghĩ ngộ nghĩnh : nếu quả thật Trời, Phật bắt tôi không có con, thì xin các Ngài rủ lòng thương cho một chút gọi là dù là một con rắn nhỏ như thế kia cũng được. Vì, ít ra, nó cũng sẽ làm cho Ngài thỏa-mãn lòng ước mong.

Từ bữa đó trở đi. hình ảnh đàn rắn không tài nào phai lạt trong trí-óc Ngài và không tài nào Ngài khuây được mối sầu « vô hậu ».

« Không con » ồ ! Ta đã có tội tình gì mà Trời trừng phạt vậy ?... « Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại » (trong ba tội bất hiếu không con để nối dõi tông đường là tội lớn nhất ở đời). Ồ ! nếu quả vậy thì dòng máu cha mẹ ta đến đây là đứt

đoạn ?! Ngai vàng ! Ngai vàng này sẽ sang tay ngành khác... Không ! không thể như thế được đâu !...

Những ý nghĩ trên đây cứ ám ảnh ông vua già hiếm hoi ấy không lúc nào rời. Ngài truyền bảo khắp nước phải cầu cúng, khắp tam cung lục viện phải trần thiết điện đài, đêm tế sao, ngày niệm Phật, cầu chúc cho Hoàng gia sớm sinh quý tử.

Sau đó ít lâu, không biết Trời Phật đã cảm thông hay lòng thiết tha mong muốn đã khiến những lời cầu nguyện ứng nghiệm. Một vị Hoàng-phi báo có tin mừng (có thai).

Nhà vua mở hội ăn mừng trong ba ngày, khắp triều thần văn võ, đủ mặt hoàng thân quốc thích, lễ vật mang đến dâng đầy cung điện. Ông vua già, mặt rồng hớn hở, yến tiệc suốt ngày đêm. Nhà vua xuống chiếu đại xá tội phạm, ân thưởng những bà mẹ hiền nhiều con mà nhà nghèo. Không khí tưng bừng lan tràn khắp nước, từ quan, đến dân, từ thành thị đến thôn quê, từ hoàng hậu, phi tần cung nữ đến cô nhi, quả phụ ngoài dân gian thảy đều thấm nhuần ân mưa móc trong dịp này, người ta nhận thấy nhà vua

không những là một bậc minh quân. Ngài còn là một vị phúc tinh thay Trời ban phúc cho hàn dân thiên hạ.

Chẳng bao lâu đến ngày mãn nguyệt khai hoa. Hoàng-phi sinh một con rắn. Khi mới xổ, từ bà mụ, đến mọi người có mặt khi Hoàng-phi lâm bồn, ai nấy thất kinh. Riêng phần Hoàng-phi, sau khi biết mình đẻ ra rắn, bà ngất đi... Mọi người phải khiêng bà sang cung khác cứu tỉnh. Tin này đến tai vua, Ngài thừ người suy-nghĩ. Ngài, dù kinh dị vì lời nguyền-ước của mình đã ứng nghiệm cũng thầm trách sao trời nỡ trớ trêu đến thế.

Đang suy tưởng, lặng lẽ suy tưởng, vị vua già, bỗng nghe tiếng chạy huỳnh-huỵch trước thềm rồng, Ngài trông ra, hai, ba nội giám phủ phục ngoài cửa tâu trình con rắn sinh vừa mới được mấy giờ mà đã lớn bằng bắp đùi, dài gần một trượng... Hiện không ai dám đến gần... Ngài gật cho lui, vì không biết phán bảo ra sao cả.

Sau đó chừng vài phút, lại có hai, ba thị nữ, hất hơ, hất hải, run rẩy chạy đến phủ phục trước thềm tâu trình hiện con rắn đã phá

vỡ cửa Ngọc-điện và, vươn mình ra ngoài thềm. Vì nó chóng lớn quá chừng. Chỉ trong một ngày nó đã dài lớn như một con trăn, nằm chật cả căn phòng khá rộng. Trong khi thị-nữ trình bày thì bỗng một tiếng rống làm rung chuyển cả không khí.

Nhà vua ngơ-ngác, thị nữ càng run thêm. Liền đó, hai người nội thị chạy như bay đến trước thềm, mặt tái xanh, quên cả triều nghi, nói không ra lời, đến cáo cấp, con trăn vừa rống là Hoàng hậu, Hoàng phi và nhiều cung nữ trong nội điện đã chết ngất vì trăn rống vừa rồi.

Vua, tuy rối trí, nhưng Ngài vẫn giữ vững được tinh thần, Ngài truyền lệnh mọi người rời khỏi cung điện có con trăn nằm và đóng cái cửa sắt vào khu vườn có cung điện ấy.

Có một điều lạ : Con trăn tuy không ăn một món gì kể từ khi lọt lòng mẹ nhưng vẫn lớn như thổi và tiếng càng to. Mọi người tưởng nó đói bèn quăng gà, vịt, heo con cho nó ăn, ý muốn cho nó thôi rống. Nhưng con quái vật không đụng một chút gì.

Nhà vua truyền quăng cho nó đủ các thứ thịt cá sống, nướng, chiên, và đủ các thứ hoa-quả.

Nó cũng không chịu ăn cứ thỉnh thoảng rống lên một tiếng làm bạt vía mọi người trong nội điện.

Dầu sao, Nhà vua cũng thấy sốt ruột bèn xuống chiếu hỏi các quan văn võ xem giống trăn này ăn gì, thì một buổi chầu kia, có một vị quan lớn ra phủ phục trước sân rồng tâu bày kết quả của mấy *điện*, sưu tầm trong sách cổ của ông. Cứ như lời tâu thì giống này thuộc loại trăn thần nên không ăn thịt các loại thú vật giống đó chỉ ăn có một thứ thịt... người ! Mà phải là thịt những cô gái đồng-trinh, nó mới chịu ăn.

Vốn là bậc vua chúa có đạo đức, nên sau khi nghe lão thần tâu bày, Ngài thấy dù sao những điều vô nhân đạo ấy không thể nào thực hành được. Nhưng nhân dịp này, Ngài muốn thử bụng trung thành các bầy tôi của Ngài thêm một lần nữa, Ngài bèn thủng thẳng phán :

– Những ai tán đồng ý kiến của vị lão thần bác học kia.

Hầu hết triều thần có mặt đồng thanh đáp :

— Muôn tâu, chí phải, mong bệ hạ sớm thi hành để cứu lấy hoàng-nhi.

Sau một hồi ngẫm nghĩ, nhà vua thở dài, nói :

— Lòng trẫm không nỡ, trẫm không khi nào nghe theo lời các khanh mà làm việc thất đức ấy được.

Mọi người năn nỉ khuyên nhà vua thử thi hành xem sao.

Nhà vua thấy mọi người chung quanh tỏ-rõ ý-chí kiên quyết trung thành với hoàng gia. Ngài liền phán bảo với giọng nói run run nhưng không kém cương quyết. Ngài ngỏ ý muốn nhượng bộ nghe theo quần thần bằng cách các người có mặt ở đây phải hy sinh con gái mình để hoàng nhi khỏi đói. Các quan có chịu hy-sinh trước như thế thì mới treo được gương sáng cho bàn dân soi chung. Vì rồi đây nếu đúng như lời sách dạy mà con trăn chỉ ăn thịt con gái đồng trinh tất cả mọi công dân đều phải hy-sinh con gái nhỏ mình để làm lương-thực cho hoàng nhi chứ.

Sau khi Ngài tỏ bày ý mình, Ngài hạ lệnh trước tiên bắt con gái nhỏ của vị lão thần bác học đã có công sưu tầm sách cổ để cứu sống hoàng nhi, rồi lần lượt đến các công

khanh nào đã đồng thanh tâu xin thi hành ban nãy.

Tất cả triều thần nghe vua phán đều tái mặt. Ai nấy run như gà bị rét. Nhất là vị lão thần bác học, lúc trước ông hăng hái chừng nào thì lúc này ông rụt rè sợ sệt chừng nấy. Mọi người đưa mắt nhìn nhau, rồi giây lát, cả bọn đồng thanh tâu đại khái xin nhà vua xét lại vì nếu con trăn mà ăn thật thì sức lực chừng ấy ít ra mỗi ngày phải quăng cho nó một người. Như thế thì bao nhiêu đồng nữ cho vừa... Đành rằng : Các vị công khanh tận trung báo chúa, vì ăn lộc của triều đình, nhưng đến khi hết số dự trữ đó, tất nhiên phải đến lượt các con gái thường dân ngoài trăm họ. Liệu có phản ứng gì không ? Nhất định thế nào cũng phải. Lệnh nầy mà ban hành thì sau đó vài ngày nước này tất loạn. Chi bằng tìm kế vẹn toàn vừa nuôi sống được hoàng nhi vừa không hại đến sanh mạng thần dân trong nước. Các quan tâu xin cho người đi ra biên thùy bắt cóc các con gái của nước láng giềng là hơn cả.

Vua nghe các quan tâu bày, mỉm cười, bèn đứng dậy ra hiệu bãi trào, rồi Ngài lững thững về cung lòng buồn khôn tả.

Đêm đó, nhà vua thao thức không sao chợp mắt. Ngổn ngang trăm mối...

Con trăn, dù sao cũng là máu mủ ruột thịt để kêu hoài đòi mãi, thì lòng Ngài cũng thấy đau xót. Nhưng... ác thay, muốn bên tình được vẹn thì bên đức khó toàn... Ngài không thể nghe theo lời tâu « ích kỷ » của các triều thần được.

— Thà... thà hy sinh giọt máu kia để giữ tròn đức lớn : bắn bỏ, bắn bỏ !

Nghĩ đến đấy, thì tiếng gà đã eo óc gần xa. Mệt quá, Ngài chợp đi lúc nào không biết. Trong giấc ngủ Ngài chiêm bao thấy một bà cụ già tay chống gậy trúc, đầu tóc bạc phơ, đến vỗ vai nhà vua ra ý bằng lòng lắm. Bà tự xưng là Thái-Dương thần nữ đến giúp đỡ và đem hạnh-phúc đến cho vị hoàng đế nhân đức. Trước tiên Bà khen ngợi tử tâm của nhà vua – rồi sau bà khuyên nên nghe theo triều thần phái người ra biên thùy bắt cóc. Bà cho biết thêm : bà hiểu nhà vua có đức lớn không bao giờ làm những chuyện ích kỷ hại nhân như thế, nhưng bà mong ước nhà vua nghe theo triều thần. Bà cam đoan sẽ không một sinh mạng nào phải chết dưới hàm con trăn.

Bỗng có tiếng rống làm nhà vua choàng tỉnh giấc. Ngài ngẫm nghĩ về giấc chiêm bao kia. Ngài suy đi tính lại lời thần mộng và cuối cùng Ngài quyết định nghe theo vì dù sao con trăn kia cũng là giọt máu của Ngài, Ngài không nỡ để cho nó chết đói song muốn con mình khỏi chết mà lại đi giết hại sinh mạng kẻ khác, thì đó là một việc tối thất đức không bao giờ Ngài chịu thi hành. Bà Thái-Dương thần nữ báo mộng vừa rồi đã cho Ngài một chỗ tựa trong khi Ngài bị kích thích bởi lòng thương con. Sáng hôm sau, Ngài sai thảo chiếu chỉ cho các quan trấn thủ biên cương bí mật thi hành lệnh bắt cóc đó. Các triều thần thấy Ngài nghe theo lời đề nghị của họ hôm trước ai nấy thở trút ra...

oOo

Cũng trong thời gian đó, ở nơi biên cương, một nước láng giềng kia có một thôn ổ nhỏ, thưa thớt mấy chục nóc nhà tranh. Dân cư cũng không lấy gì làm đông đúc lắm. Trong số vài chục gia-đình ở đó có vợ chồng một lão nông phu, nhà tuy khá giả nhất xóm nhưng phải cái người vợ không tốt, hay a-hành ác nghiệt với con chồng.

Gia-đình này có hai người con gái, một tên là Đằm, con vợ trước và một tên là Thắm, con người vợ hiện giờ. Tính nết hai cô này trái ngược nhau : Đằm, hiền hậu bao nhiêu thì Thắm tỏ ra độc ác bấy nhiêu. Về hình dung thể chất cũng vậy ; Thắm thì gầy-gò ốm yếu mặt rỗ như tổ ong bầu, trái lại mặt Đằm tươi như hoa phù-dung mới nở, thân thể Đằm tròn trịa mập mạp. Nước da đỏ hồng...

Thắm mặc dầu được mẹ nuông chiều, ăn toàn miếng ngon, không phải đụng tay vào việc gì cả nhưng người vẫn xấu như ma : mặt rỗ nước da xám xịt, mắt trắng dã, môi thâm. Một điều lạ, càng được tẩm-bổ, cô ta càng ốm yếu, năm ngày ba tật... Còn cô chị, cô Đằm, mẹ ghẻ càng hành hạ, cô càng béo tốt. Bao nhiêu công việc ; thổi cơm, gánh nước, giã gạo, đâm bèo, cho đến chăn trâu cắt cỏ, thảy đều phó mặc một tay cô khuya sớm, cặm cụi làm một mình Đằm làm như thần đồng, mà ăn thì cực không sao tưởng tượng được. Có khi chỉ nưng cơm hẩm với quả cà thâm cũng qua một bữa.

Nào có thế thôi đâu ! Người mẹ ghẻ ác-nghiệt kia thấy cô béo tốt và nhất là cô đẹp

có nhan sắc lại càng tức tối... Mụ tìm đủ cách bắt con chồng vất vả một nắng hai sương cốt *cực khổ ốm yếu xấu xí* đi cho mụ khỏi ngứa mắt. Nhưng không sao được. Đằm càng làm nhiều, càng ăn khổ, nàng càng đẫy đà tươi thắm, lớn lên. Cho bõ ghét, mụ kiếm cớ mắng chửi suốt ngày, có khi thượng cẳng chân hạ cẳng tay nữa.

Dù bị hành hạ cực khổ đến đâu, Đằm vẫn nhẫn nại, chịu đựng. Nàng không lấy thế làm đau lòng. Nhưng... Đằm chỉ xót xa khi nào bị cha đánh mắng, vì nghe lời mẹ ghẻ xúi bẩy. Phải, còn gì xót xa bằng khi bị người cha thân yêu độc nhất trên đời hắt hủi... Những khi ấy Đằm chỉ còn cách lén ra phục trên nấm mồ mẹ và nức nở... Nàng khóc thật nhiều, khóc đến khi mệt lả rồi ngủ thiếp đi trên nấm cỏ xanh. Lần nào cũng vậy, hễ nàng chợp mắt ngủ đi là y như nằm chiêm bao thấy mẹ yêu dấu hiện lên vuốt ve và dỗ dành... khuyên Đằm cố nhẫn nại cho qua ngày, thế nào sau nầy Trời Phật cũng phù trì người trung trực.

Cuộc đời xót xa, cực khổ của cô gái mồ côi mẹ cả lặng lẽ trôi qua bên cạnh người cha nhu nhược, và trên nấm mồ thân yêu kia...

Bỗng tin đồn nạn bắt cóc con gái đưa đến tai mụ mẹ ghẻ « Mụ nảy ra một ý hiểm độc »

« Mượn tay kẻ khác bắt cóc nàng đi cho khuất mắt » sau hai ngày dò hỏi tin tức, mụ đã rõ những vụ bắt cóc con gái thường hay xảy ra ở những nơi nào... Mụ bầy mưu.

Buổi sáng hôm ấy. Tia nắng ấm áp mặt trời mùa đông rung rinh gieo xuống cỏ cây những màu tươi thắm chưa từng thấy : trên đám cỏ, bụi cây, hao, lá, người ta nhận thấy muôn ngàn điểm nhỏ lấp lánh như sao sa mỗi khi cơn gió thoảng tới. Hoa tăng màu thắm có dượm vẻ xanh và lòng người cũng phơi-phới hòa nhịp theo cảnh vật. Cô Đằm dậy sớm, đang đâm bèo, nấu cám cho lợn ăn ở góc vườn, thì mụ mẹ ghẻ đến âu-yếm hỏi nàng sao dậy sớm thế. Rồi mụ nói chuyện việc cửa nhà, đồng-áng cho nàng nghe. Cuối cùng mụ cho nàng biết là con trâu cái dạo này làm nhiều nên gầy xo, cần cho nó nghỉ vài ngày và cần kiếm đồng cỏ non cho nó tẩm bổ lại sức kẻo tội nghiệp. Rồi mụ kia liền bảo Đằm chịu khó dẫn trâu ra tận chân đồi xa cho trâu ăn cỏ vì nơi ấy có nhiều cỏ non tốt. Mụ lại cho Đằm biết thêm là mụ đã sắp sẵn thức ăn và nước uống cho nàng phòng khi

dùng đến và bảo nàng nhớ cho trâu ăn ở đó suốt ngày, chớ có dẫn đi, dẫn về mà thêm cực nhọc. Đằm ngạc nhiên, sao hôm nay mẹ ghẻ nàng lại ăn nói ôn-tồn chuyện trò vui-vẻ thế này ? Mà nhất là mẹ ghẻ nàng lại tỏ vẻ chăm lo đến cả thức ăn, đồ uống cho nàng nữa ? Tuy Đằm lấy làm ngạc-nhiên lúc đầu, nhưng sau, vốn tính tình chất phát thuần thục dễ tin người. Nàng thầm nghĩ hay là Trời Phật đã thấu rõ nỗi thống khổ của Nàng mà dun-rủi mẹ ghẻ Nàng thay đổi tánh nết ? Rồi cô gái quê 18 tuổi đầu ấy vịn vào lòng tín-ngưỡng để mừng khắp khởi.

Tuân theo lời mẹ ghẻ dặn bảo Đằm tay dắt trâu, tay xách giỏ, hớn-hở cất bước ra đi khỏi cổng ; con vện theo sát bên chân. Lúc bấy giờ sương mai đã tan hết để lộ mặt trời đã lên cao quá ngọn tre... Cảnh vật quen thuộc ở đầu thôn, dốc chợ như đón tiếp chào hỏi Đằm. Bên trên, vòm trời xanh biếc bao la... xa xa, tít tận đằng xa, một dãy đồi xanh bao bọc lấy cánh đồng còn trơ gốc rạ... Nàng đi trong nắng sớm, và ngợp trong gió đồng... Lòng người thiếu nữ đương xuân hôm nay tràn ngập những niềm vui. Dường như linh tính báo trước cho nàng biết một sự thay đổi quan trọng trong cuộc đời đã bắt

đầu ; tù lúc nãy giờ hạnh phúc của Nàng đã điểm.

Đằm dẫn trâu tới dãy đồi thì mặt trời đã lên gần chính giữa, sau khi thả cho trâu ăn ở chân một trái đồi nhiều cỏ nhất, nàng kiếm chỗ ngồi ngả cơm nắm ra ăn...con vện nằm sát cạnh nàng nhưng đôi mắt nó vẫn không rời con trâu gặm cỏ cạnh đó vài chục thước. Ăn xong, Đằm giở bọc quần áo đem theo vá may.

Thấm thoắt, chẳng mấy chốc, chiều đến lúc nào không hay ; khi Đằm ngẩng mặt trông lên, mặt trời đã ngả về phía núi, phía sau lưng nàng ; con trâu cái đang nằm, giơ mõm điềm nhiên nhai cỏ, cái hàm dưới đưa qua đưa lại đều đều, và cái đuôi cũng đều đều vặt lại vặt qua trên lưng dưới bụng.. Còn con vện cũng nằm khoanh tròn cạnh đấy, hai con mắt lim-dim nửa ngủ nửa thức..

Con vật khôn ngoan này hình như nằm đấy cốt để coi chừng động tĩnh chứ không phải ngủ, vì thỉnh thoảng Đằm nhận thấy hai tai nó vênh lên cụp xuống, mũi hít gió như đánh hơi, Đằm thu xếp đồ khâu vào giỏ và

đứng dậy đi lại dắt trâu về. Con chó quấn quít theo sau.

Trên đường về, Nàng gặp một bà lão chống gậy trúc, đầu bạc phơ. Bà tự xưng là Thái-Dương thần nữ xuống trần để cứu nạn cứu khổ cho nàng. Đằm quỳ sụp xuống chân bà lão cảm tạ. Thái Dương thần nữ bèn trao cho Đằm một gói nhỏ, bảo cất kỹ vào trong người, đây là bộ quần áo nhiều màu, chỉ khi nào về nhà chồng mới được lấy ra mặc. Tiên bà nói xong biến mất. Nàng nửa mừng nửa sợ, nhưng không quên dấu cái gối nhỏ vào tận bọc sát bụng.

Về đến nửa đường, khi Đằm ra khỏi khúc đường vòng, nàng nhận thấy từ xa một đoàn kỵ binh phi nước đại tới phía nàng ; lanh trí, Đằm nhớ đến những truyện cổ tích, bọn cướp hay bắt con gái đẹp, nàng vội vàng bốc bùn ở rãnh nước bên đường bôi lên mặt mũi tay chân mục đích làm cho mình xấu xí chúng không thèm để ý . Công việc ấy Đằm làm xong trong giây lát, kế đó nàng dắt trâu đứng nép xuống lề đường chờ sự may rủi lòng hồi hợp...

Đoàn người cỡi ngựa lướt đến, chỗ Đằm

đứng nép, hai người nhảy sổ lại xốc nàng lên ngựa rồi lại phóng đi như bay và mất dạng trong bóng chiều... Hai con vật ở lại, một con thì ngơ ngác lững lờ, còn một con chạy theo một quãng đường dài sủa vang, sau con vật khôn kia biết không sao đuổi kịp đoàn kỵ mã, nó đành lủi thủi chạy trở lại chỗ con trâu đứng, thỉnh thoảng lại quay đầu sủa hướng về phía người chủ thân yêu bị bắt dẫn đi, xem nó có vẻ hậm hực tức tối lắm.

Chẳng nói chắc bạn đọc cũng đoán được bọn kỵ binh kia là bọn người tay sai của quan biên trấn, vâng mệnh vua nước họ đi bắt cóc con gái nước láng giềng. Từ khi Đằm bị bọn họ xốc lên mình ngựa bắt đi, nàng sợ đến chết ngất, mãi đến khi chúng chạy vào một khu rừng rậm và đem nàng ấy vào trong một cái cổ miếu, nàng mới tỉnh hẳn Nàng tỉnh cơn mê hoảng trong lúc tiếng khóc giữa rừng sâu. Vì chung quanh nàng hàng trăm bạn cùng một số phận đang rên siết trong hãi hùng và lo-âu cho thân thế. Ngay đêm ấy, cả bọn con gái ấy bị dẫn qua biên giới để về cái nước có con trăn quỷ quái kia. Và ngay ngày hôm sau, đoàn quan quân nghiêm mật dẫn bọn con gái xấu số về kinh đô nước họ.

Về đến kinh kỳ, nhà vua nghe báo bất-nhẫn không muốn đến nhìn, chỉ truyền nội-giám chọn lấy một người làm vật hy sinh cho cuộc thí nghiệm mộng vui. Sai-nha vâng lệnh đến chọn một cô. Đến nơi giam nhốt, họ cũng *bất-nhẫn* trước sự hãi-hùng của bầy con gái lúc ấy trông như bầy cừu đang kinh khủng giữa cơn bão táp. Các cô cứ ôm nhau khóc như mưa như gió. Cô nào, cô nấy bưng mặt kêu rống mỗi khi có người lạ mặt lại chỉ trỏ. Không hiểu bọn con gái đó có thông-cảm được tương-lai đen tối của họ không ? Các cô có hiểu chăng hiện trạng các cô như một bầy thú đang bị nhốt trong chuồng để chờ... ngày chọc tiết ?

Bọn sai-nha đứng ngắm giờ lâu, họ nhận thấy một cô diện mạo đen xấu nhưng xem chừng có vẻ bạo-dạn hơn cả. Họ đồng ý chọn cô ấy trước nhất... Một người đẩy cửa bước đến gần cô và mời ra khỏi phòng : Rồi họ giả bộ kính cẩn nói với nàng rằng.

— Chúng tôi xin có lời chúc mừng và rất lấy làm hân hạnh được dẫn eô-nương đến yết-kiến Hoàng-Tử. Hoàng-Tử chờ đợi cô nương đã lâu. Ngài đang kén vợ...

Cô-nương đây chính là cô Đằm hiền hậu của

chúng ta đó. Nàng không chút sợ-sệt, trái lại tưởng bọn sai-nha nói thật nàng hân-hoan theo đi không một phút ngập ngừng, đến nỗi bọn sai-nha cảm thấy thương hại không dám nói với nàng lấy nửa lời. Khi qua khỏi cái cổng sắt, bên cạnh có một cái hồ nước trong vắt, trông thấy tận đáy, Đằm sực nhớ lời Tiên dặn, bèn bảo với bọn sai-nha lui xa ra cho nàng xuống hồ tắm sạch-sẽ rồi sẽ đến yết kiến Hoàng-Tử vì ai để bộ mặt và chân tay lấm-lem, quần áo tầm thường này mà đi làm lễ ra mắt một vị Tân-lang đế-vương bao giờ ! Bọn sai-nha nghe nàng nói, càng tỏ ra bất-nhẫn nhưng không dám nói gì và bằng lòng để nàng tắm.

Mọi người ra ngoài cửa sắt rồi đóng chặt lại trước khi lui ra xa để coi chừng.

Hồi lâu, Đằm tắm xong, và lấy quần áo của Tiên cho mặc vào, rồi đi gần cửa sắt vẫy bọn sai-nha lại...

— Tiên đâu vừa giáng thế !

Cả bọn chạy lại gần cửa sắt, há hốc miệng tròn xoe đôi mắt ngây người ra mà nhìn. Họ không hiểu sao một cô con gái biên cương bần thỉu xấu xí hồi nãy, nay đã nghiễm nhiên như

một tiên cô đứng trước mặt họ. Với nhan sắc tuyệt thế, với bộ y phục lộng lẫy, Đằm đã trở nên một tiên cô không hơn không kém.

Đằm thấy bọn sai nha cứ đứng như tượng gỗ, nàng ngạc nhiên giục giã :

— Ô hay ! Sao các ngươi đứng ì ra thế ? mau mau dẫn ta đến ra mắt Hoàng-Tử của các người .

Bọn sai nha bị nàng giục giã sực tỉnh, bèn dẫn nàng đi. Đến khi gần đến khu nhà có con trăn nằm, chúng chỉ cho nàng và biểu nàng đi đến một mình, chứ chúng không dám đến gần, vì có lệnh cấm. Bất đắc dĩ, Đằm phải lững thững đi tới một mình. Khi nàng vào đến cổng ngọc điện thì nhận thấy một con trăn đang vươn cổ lên cao ngó nàng, hình như nó đợi nàng từ lâu.

Nàng hoảng hốt toan quay trở lại, nhưng hai chân đã co rúm run thiếu chút nữa thì té nhào, không sao mà cất bước đi cho nổi. Trong khi đó bên tai nàng văng vẳng có tiếng khuyê bảo : « Con hãy can đảm, đấy là chồng con, Hoàng-tử mượn lốt trăn đấy. Đừng sợ, cứ tiến tới gần nữa đi... »

Tiếng nói nghe quen quen, sau nàng nhớ ra tiếng nói của Tiên bà cho áo. Đằm thấy phấn khởi và tin chắc ở phép mầu nhiệm, nàng bạo dạn tiến thêm mấy bước nữa. Nhưng chỉ được mươi bước, nàng lại đứng dừng không sao cất bước được vì nàng càng đến gần, con trăn càng ngốc cổ thêm cao, mắt ngó trừng trừng thỉnh thoảng nó lại lè lưỡi như lưỡi hổ mang nhưng dài và đỏ hơn nhiều Nàng khiếp quá, hai tay bưng mặt, miệng khấn lâm râm : « Nếu thật là Hoàng-tử đoái thương đến bạn nữ này thì xin Hoàng-tử hiện nguyên hình cho Thiếp tôi được bái yết, chứ cứ đội lốt trăn và ngó thiếp trừng trừng thế kia thì Thiếp đến chết ngất mất... ».

Thần diệu thay ! sau mấy câu khấn khứa của Đằm, con trăn khổng lồ cựa mình và rống lên một tiếng rung chuyển động cả trời đất. Đằm nhắm nghiền mắt hai tay bưng tai, nàng muốn chạy nhưng không sao cử động được nữa. Kế đó một vị Hoàng-Tử tuấn tú từ trong một đống giấy lộn cao như một hòn núi giả đường hoàng bước ra...

Như trong một giấc mộng đẹp, Đầm ngỡ ngàng với diễm phúc đến thình lình, nàng như cái máy mặc cho Hoàng-Tử đến khoát tay dẫn sang cung phụ hoàng để làm lễ bái yết ..

HẾT

IN TẠI NHÀ IN LONG-GIANG
126 LÊ LAI SAIGON. GIẤY
PHÉP SỐ 134-XB NGÀY 21-1-59
NHA THÔNG TIN NAM PHẦN

XUẤT BẢN PHƯỢNG-GIANG

LOẠI SÁCH HỒNG

Sách Hồng là loại tiểu thuyết lý thú và hữu ích cho Nhi-đồng và Thanh-niên nam nữ. Các bậc phụ huynh không lo ngại băn khoăn cứ việc yên tâm mua Sách Hồng đưa ngay cho con em đọc.

Sách Hồng lại vừa là sách giáo khoa Việt-ngữ, các giáo sư cần trích dẫn những đoạn văn hợp trình độ học sinh đều cần có đủ bộ.

Sách Hồng do ông Nhất-Linh săn sóc về văn chương

HẠT NGỌC của *THẠCH LAM* — CÁI ẤM ĐẤT của *KHÁI-HƯNG* — HAI CHỊ EM của *THIỆN SĨ* — ÔNG ĐỒ BÈ của *KHÁI-HƯNG* — LÊN CHÙA của *THIỆN-SĨ* — QUYỂN SÁCH của *THẠCH-LAM* — THẦY ĐỘI NHẤT của *KHÁI-HƯNG* ... CHIẾC ÁO NHUNG LAM của *LINH BẢO* — CÓC TÍA của *KHÁI-HƯNG* — HOÀNG TỬ TRĂN của *HỒNG-NGUYÊN* — QUYỂN SÁCH ƯỚC của *KHÁI HƯNG* — CÂY TRE TRĂM ĐỐT của *KHÁI-HƯNG* — ĐỀ CỦA BÍ MẬT của *KHÁI-HƯNG* — CẨM TRẠI của *KHÁI-HƯNG* — BÔNG CÚC ĐEN của *KHÁI-HƯNG* — BẠN VÀNG của *ĐỖ-ĐỨC-THU* (*in lần thứ nhất*) — ĐẢO SAN HÔ của *BẢO-SƠN* (*in lần thứ nhất*).

TỔNG PHÁT HÀNH
NAM CƯỜNG

GIÁ 5đ.